

[Lone Dybkjær]

Den anden målsætning er høj forsynings-sikkerhed, og det betyder så, at vi skal have et øget antal vedvarende energikilder og stor brug af vedvarende energikilder, hvilket jo også passer sammen med den økologiske energimålsætning. Vi skal have udviklet vore egne energikilder, og vi skal naturligvis have et flerstrengt system.

Det må være de to overordnede målsætninger, om man vil, og så er det selvfølgelig helt naturligt, at vi under disse målsætninger skal sikre energien til så lav en pris som muligt.

Det er en lidt anden måde at se på tingene på end den, der fremgår af energiministerens redegørelse og for så vidt også af statusnotatet.

Da energiministeren trådte til, besluttede han, at vi ikke skulle have de store energiplaner, som vi havde haft i 1974, 1976, 1979 og 1981, for dels var de meget store og uhåndterlige, dels var de meget svære at lave, sagde energiministeren, med de nuværende uforudsigelige oliepriser.

Det første finder jeg er et regulært, reelt argument, det med, at de var noget store og uhåndterlige, og man kunne betvivle, hvor mange der fik dem læst i deres helhed.

Men det andet viser jo netop, at vi griber tingene forkert an, for en energipolitisk målsætning skal jo tage højde for forskellige priser. Netop når vi har meget forskellige priser, netop når vi ikke aner, hvordan priserne udvikler sig, er det meget mere vigtigt, at vi har en målsætning. Og så skal vi naturligvis inden for den målsætning have forskellige alternativer – afhængigt af, hvordan prisudviklingen er, afhængigt af, om der kommer nogle forsyningsmæssige problemer – sådan at vi kan nå vores målsætning i så stort omfang som overhovedet muligt, uanset hvordan situationen i øvrigt er.

Vi er ude af stand til at sige, hvad der er den rigtige vej til en sådan energipolitisk målsætning i dag, fordi vi i virkeligheden bare opererer med nogle mere eller mindre af hinanden uafhængige delting på energiområdet.

Vi ved faktisk ikke, hvor det vil være mest hensigtsmæssigt med et styret forbrug, hvor afgiftssystemet vil være mest hensigtsmæssigt, hvor en forskningsindsats er det fuldstændig afgørende, osv. Det mener jeg er det største problem ved den energipolitiske redegørelse

og det, som vi kommer til at prøve at fastlægge. Vi må diskutere helt anderledes præcis, hvad det er for en målsætning, vi vil have, og det er naturligvis både på kortere og på længere sigt.

Indtil vi så får fastlagt en sådan målsætning, er der selvfølgelig en række ting, vi kan gøre, hvis vores målsætning bliver den vedtagne målsætning. Det første er naturligvis energibesparelser, og det er der jo også redegjort for i statusnotatet. Her er det mest markante at tage fat på på nuværende tidspunkt, som også andre ordførere har været inde på det, elbesparelsesområdet.

Det kan ikke nytte noget, at vi uden videre accepterer en udvikling, sådan som den tegner sig. Vi er nødt til at prøve at få nogle besparelser inden for elområdet, og i virkeligheden synes jeg, man skulle have som målsætning, at elforbruget overhovedet ikke udvikle sig, og så se, hvad det ville koste af forskellige ting, hvor dyrt det ville være, hvilke muligheder vi havde, osv. Den diskussion kan vi ikke tage i øjeblikket, for vi mangler det tilstrækkelige beslutningsgrundlag.

Der er imidlertid én ting, vi godt kunne tage en politisk beslutning om nu, og det er en ændring af tarifpolitikken. Det er ikke rimeligt, at småforbrugerne – alt andet lige – har dyrere elpris pr. enhed end storforbrugerne bare inden for den almindelige husholdning, og derfor er det abonnementssystem, som vi har inden for elsektoren, ikke noget socialt system. Jeg ved godt, at vi har det inden for andre områder også, men dér er det præcis og nøjagtig lige så asocialt.

Så kan vi også give vedvarende energi – det er det andet – førsteprioritet, og jeg mener, det bør indgå i diskussionen, at vedvarende energi skal have førsteprioritet, hvor det overhovedet er teknisk-økonomisk forsvarligt. Jeg mener ikke, vi skal lave fjollede ting, men dér, hvor det overhovedet er teknisk-økonomisk forsvarligt, bør vedvarende energi have førsteprioritet, og det forud for naturgassen.

Så vil jeg sige, at hvis det vil være muligt, vil vi foreslå, at man nedlægger det nuværende energiråd og opretter et vedvarende energiråd i stedet for. Jeg synes også, at argumentationen for at fastholde Energirådet, som det er nu, og som det arbejder nu, ikke er særlig omfattende, og her tænker jeg på det lille stykke papir, vi har fået til vores de-